

Viết Nam mình có câu "Nhập giang tùy khúc". Thật vậy, nhất là người Việt ở hải ngoại, đặc biệt là ở Mỹ, muốn "nhập giang" mà không "tùy khúc" cũng không được.

Xin Mỹ là xin tận tụy. Khoa học kỹ thuật mới ngày mới tiến bộ. Đời sống con người đã tiến nghi. Còn dân mình ở trong một đất nước nghèo, thế gì cũng thua kém nước người ta. Vấn mình là học. Toàn nhà toàn cõi đất nước Hoa Kỳ đâu đâu cũng cây ruồng bồng máy cày. Tới ở vùng nhỏ, thu hái nhỏ bồng máy móc. Trong khi đó ở làng quê nước ta cây bừa ruồng đất còn xin dùng phồng ruồng tiến cày là "con trâu đi trước cái cày đi sau". Người nông dân tiến ở vùng bồng cách mức nước nước ruồng xin dùng sào đất nhô, tiến tiến gàu tào cau. Bởi thế khi qua Mỹ người Việt mình phải học hỏi, siêng năng. Học Anh ngữ, học lái xe, trẻ già đều đến trường học nghề, học nghề để thích hợp với hoàn cảnh ở xã hội Mỹ, nói nôm na là "tùy khúc" để thích ứng với đời sống mới tại xin người.

Trông người hợp tôi qua Mỹ có đem theo hai đứa con còn nhỏ. Chân ướt chân ráo tại xin số không phải là quê hương mình nên tôi gặp muôn vàn khó khăn. Càng chăm chỉ tìm kiếm sinh nhai tôi càng vất vả phải nhieu trẻ người làm cho đời sống thêm điều đáng.

Tôi nhìn lại mình tuổi ngoài 50 mà phải học Anh ngữ, bắt đầu bắt đầu miệt mài, khó khăn luyện giêng cho đúng chữ. Người ta lái xe ào ào trong khi đó tôi chỉ có một chiếc xe đạp tránh đi đây đi đó. Vấn liên tục không được đến một apartment vì chủ nhà đòi phải có người đất cày, hay tìm bạn học co-signer. Bạn bè không muốn người, làm cho tôi cảm thấy đêm ngày hôm rồi gặp chuyện nan giải không biết trông cậy vào ai, thành phố ruồng thên thang tôi càng thấy mình bắt đầu nhô ở chốn phồn hoa đô hội. Nói chung, tôi là lính, mới mới xin người. Tôi không cảm thấy hy vọng gì ở tương lai. Càng lo nghĩ tôi càng sợ hãi không biết cuộc đời của cha con tôi sẽ trôi dạt về đâu, sống chết ra sao, vì vậy tôi rất cần giúp xin việc làm và đã làm qua các công việc: Làm thợ mộc đóng bàn ghế, đi bán báo Mercury, giao Pizza, đánh máy móc, thợ phụ làm cho nhà in sách báo, thợ tiến, bán xăng, làm bánh đánh quăn v.v... Tôi có nhận xét ở Mỹ mà ta không nghĩ nghĩ phải khó tìm công việc làm làm. Cho nên thế gì tôi cũng làm đủ biết việc hay không miễn có người mới thì nhận lại ngay.

Tôi ít lo nhieu về tôi, chỉ nghĩ mà thôi cho ba đứa con. Tại nó còn nhỏ quá, thế con trai lớn mới được 13 tuổi nên ba của nó có một nhô nào xin người ở nhô nhô thế thì nó không biết các con tôi nhô nhô vào ai để sinh sống? Cuộc đời chúng sẽ ra sao? Khi sống lâu tại qua cuộc đời homeless, sẽ bắt người đời khinh khi hay đi ăn mày xin?

"Nhập gia" tùy "tức" là đi vào kiển thế hai quan trọng trong mái ấm gia đình.

Đã 30 năm qua tuổi tôi đã lên cao, hiện thế 67 tuổi. Tôi không còn làm gì để có tiền ra tiền. Đã vậy, sức khỏe ngày càng suy tàn. Nay bệnh mai đầu. Mất cái bệnh đeo đẳng suốt cuộc đời còn lại của tôi là bệnh đái đường. Mọi việc có ai nhắc tôi bệnh tật tôi nhớ lại và tôi đau khổ nhiều vì chuyện bệnh nan y đó. Bị tật rên rỉ tuổi già không ai nhắc bệnh tật và là mất con ngốc thì phải qua đời để "sinh, lão, bệnh, tử" nhưng căn bệnh nọ m cuội đời làm cho tôi không ít thì nhiều phải suy tư. Suy nghĩ mông lung, những chuyện thế gian đau bên lòng xã hội như nhà cửa foreclosure, ngân hàng bunkruptcy, cửa hàng out of business, công nhân trong tình trạng unemployment; các hiện tượng bị đất đổ in vào trí làm cho tôi phải suy nghĩ và ngẫm ngùi.

Người già tùy trạng thế hợp mỗi người đi vào có một tâm số buồn. Số buồn khác tuy có khác nhau nhưng tựu chung như người buồn này, nỗi thế m chính, không ngoài buồn gia đình và hay chuyện không để ý nhau một lý do nào đó mà sanh ra chuyện để họ con cái trong gia đình không đáp ứng đi vào gì của cha mẹ mong đợi con cái.

Đôi vui vẻ là người đi vào tay gập hông mỏi chốc năm sống chung cho đến bây giờ con cháu đầy đàn. Không phải người vui hay chuyện kể khôi mà thế có thể vì mất lại nói không khéo, mất cái chết thiêu đốt như trong cuộc sống hàng ngày đã làm thế thế danh dự, tính thế trạng của người phải người nên mới xảy ra đi vào bất bình trong đời vui chuyện. Nhiều khi vì mất việc không đâu cũng xảy ra thành nỗi chuyện. Mất lại nói chên lòng, như như thế cũng để để mất hạnh phúc trong gia đình.

"Nhất ngôn phát xuất thế mã nan truy" vậy mà phạm nhân khi lên cấn giờ không còn biết phải trái, giờ mất khôn, trút cảm hận cho đã thế gây thế thế thế tình cảm của người đời thối. Câu nói chói tai dù ngoài mất mất vài gia đình khôn khéo không tranh cãi để giờ không khí trong nhà êm ấm, nhưng cũng chính vì thế chết lâu ngày, mỗi ngày mất thêm nhiều, thùng rác càng ngày càng hôi thối, gia đình trở thành chốn tranh luận như xảy ra tình trạng vui chuyện mà dù còn sống chung trong nhà nhưng sâu chia rẽ càng ngày càng nặng thêm.

Lấy thì để chuyện của gia đình người buồn để làm sáng tỏ những gì tôi vừa nói bên trên như sau:

Tiền bạc bệnh nặng có thể "Vui với ông bà" rồi nhưng có lẽ "Trời thế thế" cho nó sống lại. Nhưng khi để có sống Tiền buồn nhiều hơn là vui. Bận hay than thế "Tôi "b" sống hơn là để có sống"

B n tôi th u thảo qua dòng n c m t. Và sau đây là câu chuy n c a anh, m t ông ch ng m t ng i cha trong nh ng ngày b nh t t đau y u. Nhân v t x ng “tôi” sau đây là ông b n c a tôi.

"Th ng ngày tôi ch ăn đ c m t chén c m vài g p là xong. Món ăn bày ra r t gi n đ m t ph n t kh a cá hay m t tép th t là đ cho m t b a ăn r i. Chuy n bình th ng nh nhoi nh ng i là chuy n c m không lành canh không ng t, x y ra i n chuy n. Dù b b nh nh ng tôi r t vén khéo không đ h t c m hay mi ng cá đ tháo ra bàn, r i xu ng đ t, mà n u có s sót đ đ đ ăn ra ngoài tôi lau bàn th t k .

À, đ c n th n h n, tôi s p đĩa đ ăn tôi luôn trong mâm đ n u có đ thì ch đ tr n trong mâm c m thôi.

Tôi k nh v y mà bà x a tôi "không bi t lý do gì" không b ng lòng i c n nh n:

-Nhà này không có tôi bàn ăn c a ông s đ và hôi nh thùng rác!

Tôi ch a i:

-Mình nói gì mà t i m v y? N u có đ tháo tôi cũng t lo li u không đ mình ph i nh c công đâu.

-Không đ u cũng không mình gì h t! Xí!

Bà ta ngúng ngu y, te te đi m t n c. Tôi đ ng i x a xói nh ng v n gi bình tnh xu ng

n c:

-Tôi b nh mà bà. N u có đ chút bà lo cho tôi cũng ch ng sao mà.

Bà xă tôi m t m c m t ch i m t:

-Tôi là v ông, ông nghĩ tôi còn làm t cho ông đ n bao lâu n a m i h t n ?

-V ch ng sao bà nghĩ vi c bà giúp tôi là n đ c sao bà?

-Ông t bi t l y!

Không còn nh n nh c đ c n a đáng l ph i la hét m cho đã t c nh ng tôi v n nghĩ "Thôi, 10 câu nh n 9 câu lành" gi thái đ hòa nhă làm thỉnh vì không mu n l i qua ti ng l i trong gia đình không hay n u con cháu nghe đ c s cấ vấ, g u ó om sòm c a cha m chúng càng bu n thêm ch không ích l i gì cho gia đình. Nh ng n i ni m cay đ ng đó ch t ch ng làm cho tôi sau này hóa thành cau có. M i l n có chuy n gay c n, t c gi n l i trào dâng!

M t hôm sdúng b a c m, v tôi r y la th ng con nghe ch i tai:

-Mày làm bi ng không ch u tìm vi c gì làm thì c m đâu mà ăn?

Th ng con giải bày:

-Con có xin r i m i nh ng không có hăng nào m n h t m i !

Bà ta l ng l n:

-Mày bi ng nhac gi ng h t th ng cha mày còn nói gì n a!

Tr i đánh còn tránh b a ăn, đảng này đang ăn c m tr a tôi vô c b đ a vào trong ch c xi t c . Tôi th i thoát:

-Tình tr ng chung m i ng i tìm vi c r t khó mà bà. À, sao bà đ a tôi vào vi c c a con mình đ chê bai cha nó v y bà?

-Ch không ph i sao?

-Bà cho r ng tôi làm bi ng?

-Ch còn gì n a mà ông già hàm còn cãi b ng.

Trong thâm tâm tôi t c cảnh hông qua l i m ng nhi c "già hàm" nh ng v n ôn t n:

-Con nó có xin job, bà thông c m cho nó đi bà.

-Nói ra thì bi t ngay lữ bi ng nhac là nh th .

-Tôi là ch ng bà sao bà kêu là l này l kia bà không s tôi bu n sao bà?

V tôi không chút h i h n:

-Ông bu n k ông ch !

Câu nói có ch "k ông" dù ch có hai ch đ n gi n, nh ng n ng ngàn cân đè lên ng c, làm tôi đau nhói nh v a b ai vò ai xé tan nát tâm can.

M y ngày li n tôi không ăn không ng vì m t câu nói kim châm mu i xát không đ m x a t i s có m t c a tôi. Đ i v i tôi m t ng i đang b nh t t tôi càng t ái, h n n a vì tu i già tôi tr thành m t đàn ông vô d ng, v tôi không thông c m m i cho r ng tôi làm bi ng chng? Tình c nh đã đ n m c nh v y, anh nghĩ tôi mu n gì bây gi ? Th c s là mong ch t quách đi cho r i. Đó là lý do tôi than v i anh là tôi "b s ng" ch không ph i "đ c s ng".

Trên đây là câu chuy n c a ông Ti n b n tôi. Cũng qua anh Ti n và m t s quen bi t khác, tôi còn th y thêm m t v n đ khác n a v quan h gi a cha m và con cái.

Đa s ng i già r t mu n con cháu g n gũi, th ng v nhà cha m quây qu n bên nhau nh ngày nào chim bay v t m. Cha m mu n các con đ a cháu chít v nhà đoàn t , dù ch c lát, trong căn nhà c a cha m đ y p nh ng k ni m lúc các con còn nh ; n i đó các con đã có th i gian chung s ng san s n i vui bu n v i cha m tr c khi con cái l y v l y ch ng ra riêng xây đ ng t m gia đình.

Nh ng s mong đ i đó g n nh gió tho ng mây bay, th ng không đ c con cái nghĩ t i. Các con ã nhà các con, có nghĩ t i các b c cha m ch đ ng ch ng i, đi ra r i i đi vào, nh i c bình trôi v t v ng.

p tu i già, tr ng h p tôi cũng mòn m i trông đ i các con đ n nhà. R i cũng th t v ng. Cũng chán n n. Và n u có đ n chút xíu chúng i đ a v con nào đi ti c tùng hay l y lý do đi shopping. T i nó đ n trong kho nh kh c r i tìm cách ra đi. Tôi v a bu n v a t i. Trông theo xe chúng ch y qua khúc quanh ch ng cu i đ ng n c m t tôi cũng v a r ng r ng đôi khóe m t.

Tôi còn nh m t l n tôi "m i" con tôi i cùng tôi:

-Con i m đ n c m ăn. Ba ra ph mua con v t quay b bánh mì cho các con ăn vui v i ba m .

Con tôi vô tình t ch i:

-Ba m ăn đi con không ăn đâu.

-Các con đi đâu v y?

-Đi shopping mua cho th ng Quang đ ch i nhà nó bu n l m!.

Tôi làm thính, nghe cay khốe m t, ngh n ngào không nói thành i. Con cái b r i ông già nó i m t mình trong nhà b n b v ng l ng mà chúng không chút nghĩ tình.

Các con i! N nào các con lãng quên nh ng lúc cha m tay m tay b ng nuôi d ng lúc các con khi còn nh đ i, không ăn no đ dành c m cho con ăn. Gi này cha m thêm khát con cái dành chút thì gi đ n nhà cha m ; coi nh s có các con là c ch "săn sóc" th ng cha th ng m .

Quý khi còn s ng, ch lúc cha m m t r i các con có ma chay linh đình, c cúng th t cá đề h

Bu n Già Cô Đ n

Tác Giả: Tr n Đông Thành

Thứ Tư, 01 Tháng 7 Năm 2009 02:13

cũng b ng vô ích. Mong nh ng l i th t lòng này đ n đ c m t đ c tại nh ng ai còn cha m già đang ch mình đâu đó.